

Komplocular Kim Un-su

—
Çeviren:
S. Göksel
Türközü
—

—
Dünya
Edebiyatı
Roman
—

DK

Kim Un-su, 1972'de Seul'ün güneyindeki Busan kentinde doğdu. Kyung Hee niversitesi'nde Kore edebiyatı ęrenimi gördü. İlk yks 2002'de yayımlandı. Fransa'da 2016 yılında polisiye edebiyat dl Grand Prix de Littrature Policire için kısa listeye alınan *Komplocular* ile adını uluslararası alanda duyurdu. Yarattığı çarpıcı, hatta abartılı karakterlerle tanınan yazarın romanları, ülkesinde saygın edebiyat ödüllerine değer görüldü.

Komplocular

KOMPLOCULAR

Yazan: Kim Un-su

© 2010, Kim Un-su

Orijinal adı: Solgecadıl

Korece aslından çeviren: S. Göksel Türközü

Yayına hazırlayan: Sıla Arlı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea) desteğiyle yayımlanmıştır.

1. baskı / Ekim 2019 / ISBN 978-605-09-6656-5

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Site 10. Cad. No: 15

Beylikdüzü-İstanbul

Tel: (0212) 422 79 29

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Komplocular

Kim Un-su

Çeviren: S. Göksel Türközü

Hoş karşılama

İhtiyar avluya çıkmıştı.

Reseng tüfeğin dürbününden odağını ayarlayıp mermiyi namluya sürdü. Merminin ağza gidişinde çıkan ses çok büyüktü. Etrafını kolaçan etti. Sadece uzun kökçinarlar gökyüzüne doğru kımıldamadan duruyordu ve hiçbir yerde bir hareket yoktu. Sessiz bir orman. Ne kuşlar uçuyor ne de böcek sesleri duyuluyordu. Böyle bir ormanda silah sesi uzaklara kadar yankılanır. Ya sesi duyup insanlar akın ederse? Bunun yersiz bir endişe olduğunu düşündü. Silah sesleri duymak olağandı. Kim silah sesi gibi bir şeyin ne olduğuna bakmaya bu ormanın derinliklerine kadar üşenmeyip gelir ki. Kaçak avcıların yabandomuzu avladığını sanırlar. Batıdaki dağa baktı. Güneş dağın üzerinden bir karış kadar yükselmişti. Henüz vakti vardı.

İhtiyar, saksıdaki çiçekleri suluyordu. Bazısını biraz fazla, bazısını biraz az suladı. Çiçeğe su verişini onlara çay ikram edermiş gibi içtendi. İhtiyar arada bir de dans edermiş gibi omuzlarıyla başını hafifçe sallıyor, çiçeğin yapraklarına parmaklarıyla nazikçe dokunduğu hatta onları okşadığı oluyordu. Kimi çiçeklere el sallıyor kimi çiçeklerle gülüşüyordu. İhtiyar, onlarla sanki hasbıhal ediyordu. Reseng dürbün odağını tekrar ayarlayıp ihtiyarın konuştuğu çiçeğe baktı. Bir yerlerde sıkça gördüğü bir çiçektir ama ismi aklına gelmiyordu. Ekimde açan çiçeklerin birkaçını gözünün önüne getirme-

ye çalıştı. Kosmos, kirli hanım çiçeği, ağaçhatmi... Şimdi ise baktığı çiçeğe yakışan ismi hatırlayamıyordu. Acaba neden-di? Kaşlarını çatıp çiçeğin adını hatırlamak için çaba sarfederek kafasını salladı. Gerçi şimdi çiçeğin ismi gibi şeylere ne gerek vardı?

Bahçenin bir tarafından cüsseli bir karabaş yavaş yavaş yürüyerek ihtiyarın baldırına kafasını sürttü. Kesinlikle safkan bir mastifti. Sezar'ın İngiltere'ye sefere giderken yanında götürdüğü türden. Romalıların yıllık atlarını yakalar ya da aslan avlarken kullandıkları köpeklerden. İhtiyar, karabaşın başını okşayınca köpek kuyruğunu sallayarak onun etrafında fırlı fırlı döndü. Karabaş, çiçeği sulayan ihtiyarı ikide bir rahatsız edince ihtiyar havası sönmüş bir futbol topunu bahçenin öbür ucuna fırlattı. Topun ardından karabaş kuyruğunu sallayarak koşup gitti, ihtiyar da çiçeğe su vermeye devam etti. Çiçekle konuştu, ona el sallayıp selam verdi. Sonra karabaş ağzında futbol topuyla geri geldi. İhtiyar, bu sefer de aksi yöne doğru, topu tekrar daha uzağa attı. Karabaş yine topun peşinden hızla koştu. Aslan avcılığıyla ünlenmiş bir köpekken şimdi bir aptala dönüvermişti. Fakat ihtiyarla karabaş anlaşiyor gibiydiler. Sürekli aynı hareketi tekrarladığı halde karabaş bıkmış usanmak bilmiyordu. Eğleniyorlardı sanki.

Saksıların hepsini sulayınca ihtiyar memnun olmuş gibi doğrularak gülümsedi. Sanki Reseng'in orada olduğunu biliyormuş gibi dağın ortalarına baktı. Reseng dürbünün nişangâhından baktığında gülen ihtiyarın yüzü kadraja girdi. Güneşin batmadan önce sadece bir karış kaldığını biliyor musun acaba? Şu güneş dağın ardından batmadan önce öleceğini biliyor musun? Bilip de mi gülüyorsun şimdi? Ya da belki de gülmüyorsun. İhtiyarın yüzü tıpkı bir Hahö maskesine¹ benzediğinden her zaman gülüyor gibi görünüyordu.

1. Geleneksel dans gösterilerinde kullanılan, sukabağı ya da kâğıt hamurundan yapılan Kore maskeleri. (yay.n.)

Bu tarz ifadeye sahip insanlar vardır. Bir türlü iç dünyalarını dışarı yansıtmayan insanlar. Üzül­düğünde ya da öfkelen­diğinde bile her zaman tebessüm eden insanlar yani.

Şimdi tetiği çekeyim mi? Şimdi tetiği çekersem gece yarısı olmadan şehre dönebilirim. O zaman küveti ılık suyla dol­durup içine girerek sarhoş olana kadar sürekli kutu bira içer, Beatles plağını yerleştirip bankaya yatacak parayla ne yapacağımı keyifle düşünebilirdi. Belki de bu işi son kez yapıp başka bir hayat yaşayabilirdi. Kız Lisesi'nin önünde bir piz­za dükkânı açmak ya da bir parkta pamuk şeker satmak gü­zel olurdu. Reseng, çocuklara bir kucak dolusu balon ile pa­muk şekeri verip güneşin altında pineklediğini kendi kendi­ne hayal etti. Gerçekten böyle bir yaşam mümkün olur muy­du acaba? Birden böyle bir yaşamın mükemmel olacağını dü­şündü. Her neyse, bu hayaller, o tetiği çektikten sonra düşü­nülmesi gereken şeylerdi. İhtiyar hâlâ sapasağlamdı ve para hesabına yatırılmamıştı.

Dağın gölgesi hızlıca büyüyordu. Tetiği çekeceksem şim­di çekmeliyim. Bütün saksıları suladığı için ihtiyar eve giri­verecek. Öyle olursa işim zorlaşır. Kafa karıştırmaya gerek yok. Şimdi tetiği çekip dağdan ineyim!

İhtiyar gülüyor, ağzında patlak topla karabaş koşarak yaklaşıyordu. Dürbünün nişangâhında ihtiyarın yüzü net bir şekilde duruyordu. Alnında üç derin kırışıklık vardı, sağ kaşının üstünde bir etbeni, sol yanağında bir leke vardı. Re­senseng merminin birazdan delip geçeceği ihtiyarın kalbine bak­tı. Adamın üzerindeki beyaz kazak hazır alınmış değil de el­de örülmüş gibiydi. O kazak birazdan kana bulanacak. Teti­ği hafifçe çekince hemen ateş alıp 7,62 kalibre mermiye çar­pacak, merminin içindeki barut patlayacak. Namludan döne döne çıkıp ihtiyarın kalbine saplanacak. Hem hızlı hem de tahrip gücü iyi olan 7,62 kalibre mermiyle bütünleşen ada­mın iç organları karnının arkasından çıkacak. Böyle düşün-

celer aklına gelince Reseng'in tüyleri diken diken oldu. Bir insanın hayatını ve ölümünü kendi ellerinde tutarken Reseng her zaman tuhaf hissedirdi.

Derhal tetiği çekeyim.

Şu an çekmeliyim.

Fakat her nedense tetiği çekmeyip silahı yere bırakıverdi.

Reseng "Şu an uygun değil" diye mırıldandı.

Neden bu anın uygun olup olmadığını bilemiyordu. Her şeyin uygun olduğu bir zaman vardır. Hani öpüşmenin uygun bir zamanı yahut dondurma yemenin uygun bir zamanı vardır ya. Belki komik gelebilir ama tetiği çekmek için makûl bir zaman ile kalbe merminin saplanması için de makûl bir zaman vardır. Neden olmasın? Şansı yaver gider de Reseng'in tam zamanında davranıp tetiklediği mermi ihtiyarın kalbine dosdoğru giderse en iyi şey bu olurdu. Elbetteki Reseng en doğru anı beklemiyordu. Belki de öylesine elverişli bir an gelmeyebilirdi. Diyelim ki öyle bir an geldi, belki de Reseng bunun farkına varamayabilirdi. Reseng sadece tetiği henüz çekmek istemediğini düşündü. Sebebi bilinmezdi ama nedense öyleydi. Reseng silahını bıraktıktan sonra bir sigara yaktı. Dağın gölgesi ihtiyarın evini kaplamıştı.

Etraf kararınca ihtiyar, köpeğini alıp içeri girdi. Evinde elektrik yoktu herhalde, içerisi çok karanlıktı. Salonda bir mum yanıyordu ama Reseng'in dürbününden görünmüyordu. Ara sıra ihtiyar ile köpeğin gölgeleri kırmızı duvara kocaman yansıyor kayboluyordu. İhtiyar, mumu eline alıp cam kenarında durmadığı sürece Reseng'in bulunduğu yerden silahla onu vurması artık imkânsızdı.

Güneş dağın ötesine geçince karanlık, bir anda ormanı kapladı. Ay henüz doğmadığı için yakındaki nesnelere ayırt edilemiyordu. İhtiyarın evinden sadece zayıf bir ışık süzülüyordu. Ormana çok yoğun bir karanlık çöktüğü için hava nemli ve ağırdı. Reseng dört bir yana çöken karanlığın için-

de kendisinin neden sürekli tereddüt ettiğini düşündü. Öylece günün ağarmasını bekleyeyim. Gün aydınlanınca her zaman yaptığım gibi hedef tahtasına ok atarmışçasına uzakta bir yönü hedef alıp ateş eder ve dönerim. Reseng sigara izmaritini cebine sıkıştırdıktan sonra çadıra girdi. Zaman geçirmekten başka yapacak bir şey olmadığı için, bir bisküvi çıkarıp yedi ve uyku tulumuna girip uyudu.

Reseng yattıktan yaklaşık iki saat sonra çimenlerden gelen ayak sesiyle uyandı. Ses hiç kesilmiyor, doğrudan çadıra geliyordu. Yavaştı. Üç-dört tok ayak sesi. Yüksek otların arasında ilerleyen bir beden. Neyin geldiğini tahmin etmek mümkün değildi. Belki bir yabandomuzu belki de bir vaşak. Reseng tüfeği hemen eline alıp doğrularak sesin yaklaşmakta olduğu karanlığa yöneldi ve nişan aldı. Şimdi çekersem olmaz. Kamufle olmuş paralı bir asker korkusundan daha ne olduğunu kontrol bile etmeden karanlığa doğru ateş eder. Sonuçta karşısına çıkan ya bir geyik, ya bir av köpeği ya da devriyeye çıkıp yolunu kaybetmiş kendi silah arkadaşı olacaktı. Kazayla öldürdüğü silah arkadaşının cesedinin yanında paralı askerler dövmeli devasa cüsseleriyle küçük bir çocuk gibi ağlayarak “Yapacak bir şey yoktu” diye komutana mazeretleri sıralarlardı. Belki de gerçekten yapacak bir şey olmazdı. Karanlığın içinde hareket eden korkunç kimlikle yüzleşmeyen kaslı, iri yapılı askerlerin yapabileceği tek şey silahlarını doğrultmaktı. Reseng, karanlığın içinde bir şey kendini gösterene kadar soğukkanlılıkla bekledi. Fakat ortaya çıkan, beklenmedik şekilde, ihtiyar ile siyah köpeği idi.

İhtiyar, “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

Sanki hedef tahtası aksaya aksaya yürüyerek, “Hâlâ ateş etmeyip de ne yapıyorsun?” diye sormaya gelmiş gibi komik bir durumdu.

Reseng, heyecanlı bir şekilde “Asıl sizin burada ne işiniz var? Az kalsın sizi vuracaktım” dedi.

İhtiyar gülümseyerek, “Az kalsın vuracak mıydın? Ha ha ha, yavuz hırsız ev sahibini bastırıyor ya! Bu arazi bana ait. Yani sen başkasının evine girip uluorta uyuyorsun” dedi.

Gevrek bir kahkaha atmıştı. Sıradan bir durum olmamasına rağmen ihtiyarın yüzünden o kadar da şaşırmadığı okunuyordu. Tam aksine afallayan taraf Reseng’di.

“Seni yabancı hayvan sandım. Şaşırmamam mümkün müydü?”

İhtiyar, Reseng’in tüfeğine bakarak “Avcı mısın?” diye sordu. O da “Evet” dedi.

“Bu tür silahların savaş müzelerinde olduğunu sanıyordum. Kaçak avcılar bugünlerde Vietnam Savaşı’ndan kalma silahlarla mı avlanıyorlar?”

Reseng, biraz umarsız bir ses tonuyla “Hayvanı avlamaya yarasan yeter. Modelinin ne önemi var?” dedi.

İhtiyar gülerek “Gerçi dediğin doğru. Hayvanı avlamaya yarasa yeter. Silah fark etmez. İster kürdanla yakalansın ister yemek çubuklarıyla” diye espriyle karşılık verdi.

Köpek, ihtiyarın yanında uslu uslu duruyordu. Dürbünde görüldüğünden daha iri cüsseliydi. Gündüz, patlak futbol topunun peşinden koştuğu halinden farklı, heybetli bir görünüşü vardı. Reseng “Güzel köpekmiş” diyerek konuyu değiştirdi. İhtiyar, köpeğe bakıp başını okşadı.

“Güzeldir tabii, hem de akıllı. Burada olduğunu o fark etti. Fakat artık yaşlandı.”

Köpek, sürekli Reseng’e bakıyordu. Hırslayarak düşmanlık sergilememişti ama pek de yakınlık hissetmiyor gibiydi. İhtiyar, karabaşın başına hafifçe vurdu.

“Bu gece burada uyuyacaksan boşuna soğukta kalıp rezillik çekme, bana gelip dinlen.”

Reseng “Teklifiniz için teşekkür ederim fakat rahatsızlık vermek istemem” dedi.

“Benim için sorun yok.”

Sözünü bitiren ihtiyar aksayarak dağdan inmeye başladı. Karabaş hemen ihtiyarın peşine takıldı. El feneri olmadığı halde ihtiyar karanlık yolda pek de zorlanmıyor gibiydi. Bu durum Reseng'in kafasını biraz karıştırmıştı. Mermiyi namluya sürmüştü ve hedef yalnızca beş metre önündeydi. Reseng, karanlıkta aksayarak yürüyen ihtiyarın arkasından baktı. Bir süre sonra tüfeğini omzuna alıp ihtiyarın peşine takıldı.

İhtiyarın evi sıcaktı. Duvarları kırmızı tuğla döşeliydi ve salonun bir tarafında şömine yanıyordu. Mobilya ya da süs eşyası neredeyse yoktu. Salondaki eşya, şöminenin önünde ipleri sökülmüş eski bir halı ile küçük bir sehpadan ibaretti. Şöminenin üzerinde birkaç fotoğraf vardı. Fotoğrafların hepsinde ihtiyar, insanların ortasında ya oturuyor ya ayakta duruyordu, etrafındakilerin yüzlerinde ise fotoğraf çekirtmekten onur duyuyormuş gibi ciddi bir tebessüm vardı. Aralarında aile fotoğrafı yok gibiydi.

Reseng “Şömine yakmak için henüz erken değil mi?” diye sordu.

“İnsan yaşlanınca daha çok üşüyor. Nedense bu yıl daha çok üşüyor gibiyim.”

İhtiyar, birkaç kuru odunu şömineye attı. Attığı odunlar yüzünden alevler biraz azaldı. Reseng hafifçe eğilerek omzundaki tüfeği kapının yanına bıraktı. İhtiyar, göz ucuyla silaha baktı.

“Bu arada ekim ayındayız ya, av yasağı yok mu?”

“Yok mu?” diye sorarken ihtiyarın sesinde bir ima vardı. Başından beri Reseng'i yakından tanıyormuş gibi senli benli konuşmuştu. Fakat Reseng, onun samimi konuşmasından rahatsız olmamıştı.

Reseng, “Bu tür kanunlara uyarsak aç kalırız” dedi.

İhtiyar kendi kendine konuşurmuş gibi, “Gerçi bütün kanunlara uymaya gerek yok. Tüm kanunlara uymak aptalla-

rın işidir” dedi. İhtiyar, ölçerle odunları alttan havalandırınca alevler hemen yükseldi. Az önce koyduğu odunlar da tu-
tuşmuştu.

İhtiyar, “İçki de var çay da, ne istersin?” diye sordu.

Reseng, “Çay iyi olur” diye cevap verdi.

“Vücudun buz kesmiştir, içki iyi olmaz mı ki?”

“Avlanmaya çıkarken pek içki içmem. Üstelik ormanda içki içip uyumak tehlikelidir.”

İhtiyar Reseng’e doğru gülerek “O zaman bugün içebilirsin. Evimde donarak ölmeyeceğine göre” dedi. İhtiyar, mutfığa gidip iki metal bardak ile bir şişe viski getirdi. Ardından şöminenin içinde duran demliği maşayla dikkatlice çıkarttıktan sonra bardaklara çayı yavaşça doldurdu. Hareketlerinden ne kadar tertipli ve düzenli olduğu anlaşılıyordu.

İhtiyar, Reseng’e çay uzattıktan sonra kendi bardağına da çay koyup ardından şaşırtıcı şekilde biraz viski ekledi.

“Üşümen geçmediyse, çaya biraz viski eklemek iyi olur sanırım. Zaten avlanmaya başlamak için havanın da aydınlanması gerekiyor.”

Reseng, “Çaya da viski katılır mı?” diye sordu.

“İstersem katarım. Neden olmasın ki?”

İhtiyar muzipçe gözlerini hafiften kıstı. Yüzünün hâlâ yakışıklı olduğuna bakılırsa muhtemelen gençken epey bir iltifat almıştı. Yüz hatları keskin ve sert olsa da sıcak bir izlenim bırakıyordu. Yüzündeki sertliğin zamanla yontularak biraz yumuşadığı bir izlenim desek daha doğru olur. Reseng metal bardağı uzattı. İhtiyar, onun bardağına da birazcık viski doldurdu. Sıcak çaydan viski kokusu yükseldi. Güzel kokuyordu. Yaşlı köpek salonun öbür ucunda dolanıyordu, gelip Reseng’in yanına uzandı.

“Demek sen iyi birisin.”

“Efendim?”

İhtiyar, Reseng'in yanında uslu uslu uzanan köpeği göz ucuyla işaret ederek, "Santa seni sevdi ya. Yaşlı köpekler iyi insanı tek seferde anırlar" dedi.

Köpek, yakından bakılınca iri cüssesine göre aşırı uysal gözlere sahipti.

Reseng, "Köpekler aptal oldukları için, öyle değil mi?" dedi.
"İşte o mümkün değil."

İhtiyar, bakışlarını hafifçe Reseng'e doğru çevirdi. Viski koyduğu çayı içince Reseng de kendininkinden bir yudum aldı.

"Tadı güzelmiş."

"Hiç beklemezdin, değil mi? Kahveye katınca da güzel oluyor ama çay daha iyi. İnsanın içini ve yüreğini ısıtıyor. Tıpkı güzel bir kadına sarılmak gibi" diyen ihtiyar, küçük bir çocuk gibi kıkırdadı.

Reseng, "Hadi canım. Güzel bir kadına sadece sarılır mısın? Güzel bir kadın, viski eklenmiş çaydan çok daha iyidir" dedi.

"Gerçi orası öyle. Çayın güzel bir kadın gibi olması imkânsız."

İhtiyar, Reseng'in sözlerini doğrular gibi başını salladı.

"Ama uzun zaman aklımda kalacak kadar özel bir tat."

"Çay emperyalizmin izlerini barındırır. Bu yüzden tadı bu kadar muhteşem. Bir şeyin muhteşem olması için içinde çok fazla katliam gizliyor olması lazım."

"Enteresan bir mantık."

"Patates ve domuz eti de var. Onlardan da biraz ister misin?"

Reseng, "Olur" dedi.

İhtiyar evden çıkarak kararmış bir et parçası ile birkaç patates getirdi. Et parçasındaki tüyler bile yolunmamıştı ve her yerine tozlar yapıştığı için çok pis görünüyordu. Üstelik etten bozulmuş gibi bir koku da geliyordu. İhtiyar domuz etini küle buladıktan sonra şişlere geçirip ateşin üzerine koydu. Ve ölçerle odunları alt üst ettikten sonra külün içine patatesleri gömdü.

"Endişelenme. İnsan kolay kolay ölmez. Kafasından vurulup beyninde kurşunla otuz yıl hayatta kalan da var. Cenazeci, tabutun kapağına çivi çakarken dirilen de... Yaşamak, böyle şaşırtıcı, zalim ve iğrenç bir şey!"

Reseng bir çöp kutusunda bulundu, belki de orada doğdu. Seul'de, gizli bir teşkilatın yönettiği bir kütüphanede, kimsenin okumadığı kitapların arasında büyüdü. Bir suikastçı olarak yetiştirildi. Hayatı, komplolar, cinayetler ve kedileri arasında geçiyor. Ama her şey evinin banyosunda bulduğu bombayla değişmek üzere. Hangi komplocu onu öldürmek istiyor?

Kim Un-su'nun kaleme aldığı *Komplocular*, yükselen Kore edebiyatından gerilim türüne nadide bir dokunuş.

teşviiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

32

cep kitabı olarak yayımlandı

ISBN 978-605-09-6656-5

9 786050 966565

Doğan
Kitap